

Depois de ler
La Ondina del Manzanares
de Lola Velasco

VICENTE ARAGUAS

«Un pintor debe respetar siempre
los impulsos de sus manos»

L. V.

Os anos máis brillantes
eran aqueles cando todo viña
de alá do fondo;
un recurso tan fluvial
como metro das cousas e da vida,
e o tempo, nada.

Da miña óptica sentimental tiro
un muño retellable,
vellerías que poño na memoria
insular, de illa triste,
deshabitada
polos lavancos.

Logo viría a carricova,
o claxon da ambulancia
atordoando as nubes de xullo,
as luces de posición reflectidas
na auga lamacentas
do Manzanares.

Os anos máis brillantes
son un engado: peixes
infidos, prata louca
e vertical, e vella
para vestir ao rei espido
do conto carismático.

Perdín aqueles anos,
non os errei -perdinnos-
como a neve no mar,
ou de neno volvendo dun fascinio,
o anel do sentimento,
a moeda de ouro da desfeita.

* * *

Cambio de estación

Outono é o acaso, un pasodobre
collido a rumbo, esta emisora
de radio pon música española
a ton coas follas que se murchan.

O pensamento baila coa tarde
camiño dos bosques
e é o acaso, verquéndose na mesa,
unha estación perdida entre dos dedos.

Déixame que che cante un pasodobre,
quediño, para vencer este «spleen»
amarelo no mar e o campanario.

Que o tempo derrete case todo
e o acaso en Outono sempre sabe
a xelado de pistacho herbaboa.

Nadadora

Ela foi cubrindo
a eslora dunha
piscina aberta
ao campo.

Os choupos, os álamos,
os ameneiros,
testemuñas
do espacio.

Pel de soles
escuros,
Ela leva un maillot
branco.

Lonxe do fogo
a mañá
viña cun vento
claro.